

HOOFDSTUK I

Door het Konijnenhol

Alice begon er genoeg van te krijgen langer bij haar zuster aan den kant van het water te zitten en niets uit te voeren. Een paar maal had ze in het boek gegluurd, dat haar zuster zat te lezen, maar daar waren geen plaatjes of gesprekken in, «en wat is nu een boek,» dacht Alice, «zonder plaatjes of gesprekken!»

Ze zat bij zich zelve te overleggen (zoo goed als dat ging, want de warme dag had ten gevolge, dat ze zich zoo slaperig gevoelde), of het genot, een keten van madeliefjes te maken, wel de moeite waard was om op te staan en de bloempjes te gaan plukken, toen er plotseling een wit konijn met rose oogjes dicht langs haar heen liep.

Nu was dat niet zoo heel merkwaardig en ook vond Alice het niet zoo *heel* vreemd, het konijn in zich zelf te hooren zeggen: «O wee! o wee! ik zal te laat komen!» (Toen ze later over deze zaak nog eens nadacht, vond ze, dat ze zich hierover